

ше го. Бѣше Бѣдни вечеръ. Мама сложи софрата.

— Разкжсали сж го вълци! — пѣшкаше баба и ронѣше горчиви сълзи.

Тате седѣше замисленъ. Азъ надничахъ презъ прозореца. Всички се бѣха прибрали и сладко лапаха питкитѣ. Облизвахъ си прѣститѣ, изцапани съ медъ.

— Да вечеряме ние, пѣкъ той, като дойде, ще бѣднува самъ! — рече тате.

Но баба не се съгласи. Азъ сжщо не искахъ да вечерямъ безъ дѣдо.

Навѣнъ завалѣ снѣгъ. Бѣли парцалчета полазиха по стѣклото. Подирѣ малко нѣкой затропа на портата.

Тате скочи и излѣзе. Баба се наведе отъ прозореца и опули очи. Следъ малко влѣзе дѣдо Спасъ, цѣлиятъ заскреженъ

— Кжде се провали, та ми изтрѣпна сърдцето! — изпѣшка баба.

— Стой да си напеча малко ржцетѣ, сетне ще ти кажа!

И похлупи измрѣзналитѣ си ржце на огнището. После стана.

— Елате, — викна той, — вода ви едно горско коледарче!

Азъ изскочихъ навѣнъ. Тате разпрѣгаше воловетѣ. Дѣдо Спасъ дръпна шарения чулъ, и азъ надникнахъ подъ него.

— Мее! — изплака едно сърненце съ дълга шия.

— Дръжъ го: ще избѣга! — извика баба.

Дѣдо ни погледна и поклати глава:

— Пребито е! Намѣрихъ го съ счупенъ кракъ, притиснато между два джба!

Азъ го погалихъ по муцунката. То ме стрелна съ своитѣ кротки очи и прѣхна.

— Милото! — въздѣхна баба.

Тате и дѣдо Спасъ свалиха сърнето. То бѣше малко, съ тънки крака и хубава малка глава. Треперѣше отъ студъ. Внесоха го вжтре. Постлаха чула и го сложиха край огнището.

Седнахме да бѣднуваме. Азъ хапнахъ малко — не ми се ядѣше. Свихъ се край гостенчето. Погалихъ го. То изведнѣжъ вирна глава. Нѣколко капки потекоха отъ очитѣ му.

— Сираче! — помислихъ си азъ, и сърдцето ми се сви отъ горчива мжка. Доплака ми се. Взехъ едно залъче отъ питката и му го подадохъ. То го пое. Дветѣ капки отъ очитѣ му паднаха на чула и свѣтнаха, като сребро. Очитѣ ми не се отдѣлиха отъ него.

— И животнитѣ ли плачатъ, бе дѣдо! — попитахъ азъ

— Плачатъ зеръ, само не могатъ да говорятъ!

Стана ми много жално. Прегърнахъ сърнето и заплакахъ съ гласъ.

— Защо плачешъ? — попита ме дѣдо.

— Защото сърнето си нѣма майка! — отвърнахъ азъ презъ сълзи.

Григоръ Угаровъ